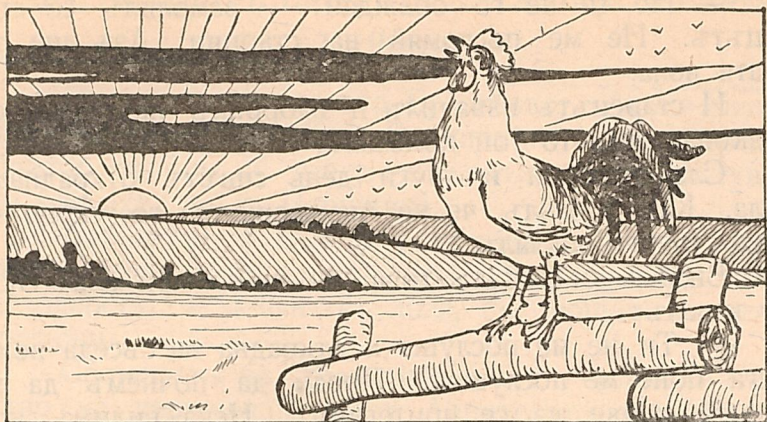

ЧУЖДОТО СИ Е ЧУЖДО

(Нар. приказка)

Живѣлъ въ нѣкое си село единъ много мждъръ и справедливъ старецъ. Всички въ селото го обичали и почитали. Каквото и да се случело, все до него се допитвали — отъ него съветъ и поука искали. И той на всѣкиго услужвалъ.

Този старецъ ималъ единъ-едничкъ синъ. Синътъ никакъ не приличалъ на баща си: каралъ се съ своитѣ съселци, биелъ се, а, когато му паднѣло, и крадѣлъ.

Мжно било на стареца, че Богъ му пратилъ такъвъ синъ. И какъ не гледалъ да го поправи: поучавалъ го, корилъ го, спомнялъ му Бога — нищо не помогнало. Синътъ дотолкова свикналъ съ лошотията си, че единъ день отишълъ при баща си и му рекълъ:

— Тате, ще открадна на съседа вола.

— Недей, синко! — замолилъ се бащата. — Не ми разваляй живота съ съседа! Нали знаешъ, че съседътъ е повече и отъ братъ? Пъкъ и за тебе не е хубаво.

— Може да е повече и отъ братъ, — отвърналъ синътъ, но азъ съмъ решилъ и ще го сторя. Колкото за мене — не се бой.

Видѣлъ старецътъ, че молбитѣ му нѣма да помогнатъ, махналъ съ ржка, па съ сълзи на очи отишълъ при съседа си. Разправилъ, що мисли синъ му.